

New York Timesi bestsellerite autor

RaeAnne Thayne

*Jõulud
Snowflake'i kanjonis*

Originaali tiitel:
RaeAnne Thayne
Christmas in Snowflake Canyon
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

Käesolev raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asukohad ja sündmused on kas autori välja mõeldud või fiktiivsed ning igasugune sarnasus nii elavate kui ka surnud isikutega, äriettevõtete, sündmuste või asukohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Krista Liidaru
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2013 by RaeAnne Thayne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E11390020
ISBN 978-9949-82-668-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Sügavad ja armastavad tänusõnad
mu vanematele Elden ja RaNae Robinsonile,
et nad muutsid kõik mu lapsepõlve pühad imeliseks.
Eriline tänu läheb ühele kallile
üle kaheksakümneaastasele tädile Betty Grace Hallile,
kes utsitab mind kiiremini kirjutama, nii et ta saaks oma eluajal näha,
mis kõikidest mu tegelastest saab.*

Armas lugeja!

Ma ei usu, et mu lugejaid üllatab, et armastan jõule. Olen kirjutanud palju lugusid, mis leiavad aset neil pühadel, kui perekond ja sõbrad saavad kokku, et koos traditsioone, mälestusi, muusikat ja toitu nautida.

Pole vist vaja öeldagi, et lisaks maagilisusele ja suurele rõõmule võivad need pühad endaga kaasa tuua ka kaost ja stressi – see on ülemääraste ootuste ja teostamata võimaluste aeg. Mitte miski pole kunagi nii täiuslik, nagu me seda ette kujutame, ning mõne (minu!) jaoks võib see osutada sama mõruks suutäieks nagu eelmise aasta piparkook.

Ent kas täiuslikkus pole mitte igav? Meie vead ja ebaõnnestumised – ning väärikus ja elegants, mille abil üritame need ületada – annavad meile imeliselt inimliku palge. See on vajalik õppetund nii Dylan Caine'ile kui ka Genevieve Beaumontile, kes on raamatu „Jõulud Snowflake'i kanjonis“ peategelased.

Sel aastal olen ma otsustanud endale hõlpu anda. Mu jõulupuu võib olla veidi viltu, kõik paelad ei pea olema täpselt ühepikkused ja krussis, mitte keegi peale minu ei tea, kui pistan naabrite kingipakki poetainast tehtud küpsised. Selle asemel kavatsen ma hoopis kasutada iga võimalust, et peatuda, hingata ja tuletada endale meelde, et naudiksin iga päev väikseid rõõme. Minu sooviks on, et teie teeksite sama.

Parimate soovidega
RaeAnne

Esimene peatükk

Kui ta pidi veel ühe korra „Väikest trummipoissi“ kuulama, kavatses ta kellelegi pa-ram-pam-pam rusikaga kõhtu virutada.

Dylan Caine küürutas rahvarohkes Täpilise Sisaliku baaris viski kohal, olles umbes kahe sekundi ja veel ühe neetud jõululaulu kaugusel, et muusikaautomaadi juhe seinast välja tõmmata. Mingi idioot oli veidi aega tagasi ühest laulust kolm versiooni mängima pannud. Kui veel üks neist kõlab, kavatses Dylan mõned pead omavahel kokku lüüa ja siis jalga lasta.

Ta vend oli nüüd – ta vaatas käekella – kümme minutit hiljaks jäänud. Dylani arvates oleks see Jamiele paras, kui ta alt ära hüppaks. Ta polnud nagunii tahtnud baaris kokku saada ja kohe kindlasti polnud tal tuju siin üksi istuda ja kuulata viletsat versiooni laulust, mis talle kunagi meeldinud polnud.

Sisalik oli musta reede õhtul rahvast täis. Üks populaarne kohalik bänd oleks pidanud mängima, aga baaris levisid jutud, et bassi-mängija ja laulja – kes olid omavahel abielus – olid eelmisel päeval söönud rikhema läinud tänupüha tofukalkunit ja nüüd liiga hõivatud tualetipoti kallistamisega, et inimeste meelt lahutada.

See rahvas aga muutus nüüd rahutuks. Dylanile ei meeldinud enam inimesed, isegi mitte siis, kui neil oli hea tuju, ning baaritais

pühadest ärevil ja pettunud muusikafänne, kellel oli vaba juurdepääs alkoholile, mõjus ebameeldiva kombinatsioonina.

Keegi nügis teda selja tagant ja Dylan sai ilma ringi pööramatagi aru, et tegemist oli naisega. Seda reetsid kumerused, mis vastu ta õlga surusid, ühes isuäratava kaneeli- ja vanillilõhnaga, mis viisid ta mõtted krõbedatele, maitstvatele kuklitele.

Ta suu jooksis vett. Ta oli kuradima kaua ilma... kukliteta olnud.

„Pat, kus mu Mojito on? Ole nüüd! Ma olen juba terve *igaviku* oodanud.“

Kähehäälnene naine trügis temast mööda, et baariletile toetuda, ja Dylan nägi vilksamisi seksikaid blonde kiharaid. Naine kandis veidi napivõitu valget kampsunit ja kui ta kummardas, paistis veidi kahvatut ihu teksade kohalt, mis rõhutasid ta ümarat tagumikku.

Tuulest puretud näo ja krimpsus suuga pikaäegne Sisaliku baarimen kortsutas kulmu. „Kohe saab. Anna mulle üks hetk! Võta soolakringleid või midagi.“

„Ma ei *taha* soolakringleid. Tahan veel ühte Mojitot.“

Oli ilmne, et naine oli juba ühe või kolm Mojitot ära joonud, arvestades ta sõnavalikut. See tungiv hääletoon kõlas aga tuttavalt. Dylan vaatas hoolikamalt ja tundis järsku ahvatleva suutäie ära: Genevieve Beaumont, Hope's Crossingi linnapea kullakallis, ärahellitatud tütar.

Naine oli temast noorem, võib-olla umbes kuus aastat. Dylan ei tundnud teda hästi, ainult ta mainet, mis polnud hea. Dylan oli teda alati pirtsakaks seltskonnakaunitariks pidanud – tuimaks, igavaks naiseks, kelle elu eesmärk oli täiuslik maniküür.

Nüüd aga ei paistnud ta üldse selline. Selle asemel nägi ta välja veidi lohakas, kergelt purjus ja kummaliselt isuäratav.

„Kui keegi veel mõne neetud jõululaulu mängima paneb, siis vannun, et hakkam *karjuma*. See on kuradima baar, mitte pühapäevakool.“

„Just,“ pomises Dylan, suutmata oma siirast nõusolekut tagasi hoida.

Genevieve suvatses lõpuks tähelepanu endalt mujale pöörata. Ta tõstis pilgu ning Dylan nägi ta pikkade ripsmetega sinistes silmades põgusat ja tuttavat reaktsiooni – segu haletsusest ja millestki vastikuse sarnasest.

Jah, ta vihkas rahvarohkeid kohti.

Naise kiituseks pidi ütleva, et ta varjas oma reaktsiooni kiiresti ja naeratas selle asemel jäigalt. „Dylan Caine. Ma ei näinud sind.“

Dylan naeratas viisakalt. Ta tõstis kiusu pärast karikatuurseks lehvituseks seda, mis ta vasakust käest alles oli. „Vähemalt mitte suuremat osa minust.“

Genevieve neelatas ja pilgutas silmi, kuid jäik naeratus ei lahkunud ta huulilt. See näis hoopis ebaloomulikult särav nagu jõulutuluksed. „Ee, tore sind jälle näha,“ ütles ta.

Dylan ei suutnud meenutada, et oleks naisega kunagi vestelnud. Kui oleks, siis oleks ta kindlasti mäletanud, kuidas see kähe häälimbus temasse nagu rikkalik ja joovastav Johnnie Walker.

„Samad sõnad,“ vastas ta, mis polnud päris vale. Ta nautis seda vaatepilti palja ihu ribast ja kitsastest teksastest.

„Kas tulid pühadeks perele külla?“ küsis naine, viisakas vestlus koos korraliku kehahoiaku ja täiuslike aksessuaaride valimisega nii selgeks õpitud, et suutis seda ka kergelt vindisena teha.

„Eip.“ Dylan rüüpas viskit. „Ma kolisin kevadel tagasi. Mul on Snowflake'i kanjonis maja.“

„Oh! Ma pole kuulnudki.“ Genevieve keskendus punktile, mis asus kohe Dylani parema kõrva kohal. Ehkki mees märkas, kuidas ta pilk libises peaaegu vastu tahtmist armi varjavale silmaklapile, enne kui selle ära pööras.

Dylan surus alla soovi uuesti käekella vaadata – või siis, kuradile see Jamie, raha letile visata ja jalga lasta.

Ehkki nad polnud kindlasti nii etiketiteadlikud inimesed nagu Beaumontid, olid Dermot ja Margaret Caine ka talle viisakaid kombeid õpetanud. Aeg-ajalt Dylan isegi järgis neid. „Ma pole sind vist linnas näinud pärast seda, kui tagasi tulin. Kus sa nüüd elad?“

Naise suu tõmbus pingule ja Dylan märkas, et huulepulk ta alahuulel oli veidi laiali. „Veel kolm päeva tagasi elasin ma ühes ilusas viienda korruse korteris Le Marais's Pariisis.“

Ooh lá lá. Le Marais. Nagu see oleks pidanud talle midagi ütleva.

„Selle muusika osas tuleb midagi ette võtta,“ kurtis Genevieve Patile, enne kui Dylan jõudis vastata. „Miks sa ühest laulust muusikaautomaati nii kuradima palju versioone panid?“

Baarmen näis kurnatud olevat, valades kraanist järjekordse õlleklaasi täis. „Ma olin *sunnitud* selle neetud digitaalse muusikaautomaadi eest maksma. Mu elu halvim äritehing. See on selle koha täiesti ära rikkunud. Igal õhtul nagu karaoke. Väike saladus, mida sa ei pruukinud teada. Hope's Crossingis on palju viletsa muusikamaitsega inimesi.“

„Sa võid selle ju alati välja visata,“ pakkus Dylan.

„Usu mind, mul on igal õhtul kiusatus seda teha. Aga ma maksin selle eest terve varanduse. Tavaliselt õngitsen ma lõpuks jootrahpurgist veidi raha välja ja valin laulud ise.“

Ta pani viimaks ometi roosa Mojito Genevieve'i ette. Naine võttis selle kätte ja rüüpas suure sõõmu.

„Aitäh,“ ütles ta, seksikas hää l veidralt jäik, seejärel naeratas Dylanile viisakalt ja emotsioonitult. „Vabandust!“

Dylan vaatas, kuidas naine läikiva muusikaautomaadi poole suundus, mõtiskledes, millise muusika ta valib. Ilmselt midagi kunstipärast ja tüütut. Parem, kui see poleks midagi akordioniga.

Ta vaatas oma käekella, ta vihkas, et peab seda nüüd paremal käel kandma, kuigi see oli terve ta elu alati vasakul käel olnud. Jamie oli nüüd viisteist minutit hilinenud. Tal sai mõõt täis.

Just siis, kui ta oli kätt taskusse rahakoti järele sirutamas, saabus talle tekstisõnum.

Nagu arvata oli, tuli see Jamielt, napp ja sisutihe:

Anna andeks! Midagi tuli vahele. Püsi seal!

Vanem vend tundis teda hästi. Ilmselt aimas Jamie, et pärast kõiki neid üksi veedetud kuid võis Täpilises Sisalikus sagiv rahvas ja lärm venna hulluks ajada.

Dylan trükkis kiiresti pöidlaga vastuse – see oli tüütu, aga mitte nii jube nagu ühe sõrmega e-kirja toksida.

Sul on viis minutit.

Ta mõtles seda tõsiselt. Kui Jamie selle ajaga siia ei jõua, võib ta Snowflake'i kanjonisse sõita, et viimasel öhtul enne baasi naasmist Dylaniga õlut juua.

Digitaalne muusikaautomaat, mida Pat vihkas, hakkas „Jingle Bell Rocki“ mängima, mis oli laul, mida Dylan vihkas rohkemgi kui „Väikest trummipoissi“.

„Vabandust,“ ütles baarmen, kui möödus, et veidi kaugemal istuvale turistipaarile mahlaka välimusega joogid viia.

Dylan heitis pilgu vilkuvate tulukestega muusikaautomaadile just siis, kui Genevieve Beaumont, Mojito käes, selle poole tüüris.

Okou.

Tundes üle hulga aja naisterahva vastu huvi, jälgis ta, kuidas Genevieve ütles midagi emotsionaalset ametlikes rõivastes paarile, kes näisid olevat muusikaautomaadi vallutanud.

Dylan ei kuulnud palju vestluse ja klaasikõlksatuste taustal, mida Genevieve ütles, aga oleks ta dramaatiliste, ärritunud žestide peale äärepealt naerma puhkenud. Nii palju siis pirtsakast vaoshoitud neiust. Genevieve vehkis kätega, osutades muusikaautomaadile ja siis jälle paarile. Dylan sai huultelt lugemise järgi aru sõnadest *baar, idioot, jõululaulud*.

Paarikese naispool – kena punapea, kes kandis terashalli kostüümi ja kaherealist oliivisuuruste pärlitega keed – ei paistnud Genevieve'i arvamust sugugi nii naljakaks pidavat nagu Dylan. Ta vastas midagi, mis näis olevat sama terav nagu ta kingakonts, arvestades seda, kuidas Genevieve õhku ahmis.

Naine vehkis krediitkaardiga, nagu oleks see AK-47, ja kiirustas digitaalse jamamasina poole, arvatavasti selleks, et mängima panna mormooni kirikukoori „Away in a Manger“ või midagi sarnast.

Dylan kihistas naerda, kui linnapea peen tütar tormas pärast hetkelist jahmatust edasi nagu Broncose ründaja, jook veidi üle ääre loksumas, takistades naise ligipääsu muusikaautomaadi juurde.

„Liiguta oma kondist tagumikku!“ kuulis Dylan naist ütlemas, mis polnud sugugi õigustatud. See oli arvamus mehelt, kes oli äsja saanud selle preili Beaumonti kehaosaga lähemalt tutvuda.

„Eks sunni mind!“ nähvas Gen.

Selle piiritõmbamise peale pööras Dylan end toolil üheksakümmend kraadi, et edasist tegevust jälgida ning avastas, et polnud ainus. Väike tüli hakkas baarikülaliste tähelepanu tõmbama.

Selleks, et meeste tähelepanu köita, polnud midagi paremat kui üks korralik naiste kaklus.

„Mul on õigus kuulata, mida iganes ma tahan,“ teatas proua Kostüüm.

„Mitte keegi teine ei taha jõulumuusikat kuulata. On mul õigus?“

Paar lähemal asuvat külastajat nõustusid häälekalt ja punapea põsed löid õhetama. „Mina tahan,“ teatas ta trotslikult.

„Järgmine kord võta oma iPod ja kõrvaklapid kaasa!“ nähvas Genevieve.

„Järgmine kord ole muusikaautomaadi juures esimene ja siis võid ise muusika valida,“ vastas naine, üritades Genevieve'ist mööda hiilida.

Ta tõukas Genevieve'i, kuid ei suutnud teda paigalt liigutada, pakkudes sellega jälle Dylanile nalja, kuni saabus mees, kes oli jõululaulusõbraga ühes lauas istunud. Ta kandis triiksärki ja lõdvaks lastud lipsu, kuid mitte pintsakut, ja tundus oma kaaslasest mitu aastat vanem olevat. Kuigi temas oli teatavat autoriteeti, meenutas ta Dylanile ka jõhkardeid sõjaväes, kellel polnud mingit probleemi oma tahtmist teistele jõuga peale suruda.